

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

w sprawie **R. S.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 czerwca 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 29 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...),

1. oddała wniosek,

**2. obciąża skazanego R. S. kosztami sądowymi postępowania o
wznowienie.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...),
uznał R. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z
art. 12 k.k. i za to skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz orzekł środki
karne w postaci zakazu bezpośredniego kontaktowania się z pokrzywdzoną C. I. T.
oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów
na okres 5 lat.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 26 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 22 lutego 2022 r. obrońca skazanego złożyła wniosek o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. i art. 542 § 1 k.p.k., wnosząc o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Ł. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku podniosła, że ujawniły się nowe dowody w postaci oświadczeń pokrzywdzonej C. I. T. z dnia 3 maja 2020 r. oraz z dnia 7 sierpnia 2020 r., z których wynika, że składając zeznania w postępowaniu przeciwko R. S. kłamała i z tego powodu wycofuje wszelkie oskarżenia kierowane pod jego adresem.

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnym stanowisku z dnia 13 kwietnia 2022 r. wniósł o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie jest zasadny.

Obrońca skazanego S. nie wykazała w nim istnienia nowych faktów i dowodów, w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., które w sposób wiarygodny podważałyby przyjęte w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, a więc to, że R. S. dopuścił się przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Obrońca wskazała, jako na „nowe dowody” kolejne oświadczenia pokrzywdzonej C. I. T. sporządzone dnia 3 maja 2020 r. i dnia 7 sierpnia 2020 r., z których wynika, że składając zeznania w postępowaniu przeciwko R. S. kłamała i z tego powodu wycofuje wszelkie oskarżenia kierowane pod jego adresem.

Rzecz jednak w tym, że już we wniosku wcześniejszym (z dnia 10 października 2019 r.), ówczesny obrońca skazanego powoływał się na oświadczenie pokrzywdzonej, o bardzo zbliżonej treści, sporządzone w dniu 24 maja 2019 r. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 29 października 2019r., sygn. akt I KO 8/19, oddalił ww. wniosek, zasadnie wskazując, że : „ *Za taki „nowy dowód”, nie sposób bowiem uznać oświadczenia pokrzywdzonej C. I. T. z dnia 24 maja 2019 r., będącego w istocie deklaracją odwołania złożonych w sprawie zeznań, bowiem stanowisko w nim wyrażone pokrzywdzona prezentowała już w trakcie*

postępowania sądowego, co wprost wynika z jej oświadczeń: z dnia 11 października 2018 r. (k. 658), 18 października 2018 r. (k. 665) i 25 lutego 2019 r. (k. 722). Znane było ono zatem sądom orzekającym przed dniem wydania wyroków, tj. przed 29 listopada 2018 r. (data wyrokowania przez Sąd I instancji) i przed 29 marca 2019 r. (data wyrokowania przez Sąd II instancji), co sprawia, że okoliczności ... nie noszą cechy nowości.”

Jak już zostało to zasygnalizowane, oświadczenia pokrzywdzonej C. I. T. sporządzone dnia 3 maja 2020 r. i dnia 7 sierpnia 2020 r. nie zawierają treści istotnie odmiennej od treści tego złożonego w dniu 24 maja 2019 r., w szczególności zaś mogących wskazywać na zaistnienie okoliczności nowych, nieznanych Sądom orzekającym a wskazujących z dużym prawdopodobieństwem, że oskarżony nie popełnił przypisanego mu przestępstwa. Obrońca skazanego w uzasadnieniu swego wniosku nie wskazuje też na okoliczności, które mogłyby prowadzić do odmiennej, niż wyrażona już przez Sąd Najwyższy, oceny znaczenia procesowego tych kolejnych oświadczeń. W szczególności do takich nie należą te podnoszone w uzasadnieniu wniosku, (skądinąd znane Sądom orzekającym w sprawie) jak zeznania Z. S. czy być może naganne zachowania pokrzywdzonej jakich dopuszczała się w wieku 16 lat.

Podkreślić więc należy, za Sądem Najwyższym (por. postanowienie z dnia 29 października 2019r., sygn. akt I KO 8/19), że zeznania pokrzywdzonej, rzeczywiście stanowiące główny dowód obciążający skazanego S. „*znalazły potwierdzenie m.in. w zeznaniach: psychologa-terapeuty M. R., J. i Z. D., którzy pełnili funkcję rodziny zastępczej dla pokrzywdzonej, babki Z. S., dokumentacji ze Szpitala w J. sporządzonej przez psychologa i terapeutę zajęciową M. W. oraz lekarza psychiatrę P. R. B., czy opinii biegłej psycholog W. G.*” i dlatego stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń pozwalających na przypisanie jemu przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie, przy czym o kosztach sądowych postępowania wznowieniowego na podstawie art. 639 k.p.k.

